

Een week voor het einde van de competitie was de ontmaskering een feit. Heel even leek Inter al kampioen te worden. Heel even ook viel de *Special One* uit zijn rol.

MOURINHO IS EEN MENS

DOOR THOMAS RIJSMAN | BEELD ANP

DE ONTMASKERING BEGON met een oogopslag. Eigenlijk had José Mourinho helemaal niet willen kijken. Het liefst was hij stoicijns voor zich uit blijven staren, zoals ruim een uur eerder, tijdens het begin van de een na laatste wedstrijd van het seizoen. Thuis tegen Chievo. Bij winst - en verlies van AS Roma, tegen Cagliari - zou Inter zich tot kampioen mogen kronen.

'Voor zijn doen is hij redelijk relaxed, als hij zo langs de kant staat,' zei een van de televisiecommentatoren verbaasd, toen hij Mourinho stil zag zitten. Er waren genoeg redenen geweest om zich over op te winden. Het lage tempo bijvoorbeeld, waarmee Inter de wedstrijd was begonnen. Of de vroege achterstand, door het eigen doelpunt van Motta, die in de elfde minuut zijn keeper verraste.

Maar de 72.000 fans in het Giuseppe Meazza-stadion kregen geen Mourinho te zien, die met middelvingers zwaaide, op zijn knieën over het gras schoof, of zoals enkele weken terug, als een dolle hond over het veld van Camp Nou rende, nadat hij Inter ten koste van Barcelona voor de finale van de Champions League had weten te plaatsen.

Deze rustige Mourinho was de dag van de wedstrijd tegen Chievo in zijn eigen dug-out begonnen. Tijdens de warming-up had hij zijn voeten van de grond getild en de hakken op de betonnen rand voor zich gezet. Mourinho tuurde ontspannen naar de punt van zijn suède schoenen en zag dat er geen enkel vlekje zat dat moest worden weggepoetst. Hij hield zijn gekromde vingers ontspannen voor zijn mond. Dit was de Mourinho die wilde zeggen: 'Ik heb alles onder controle.' Van de Portugees weet je tenslotte dat hij altijd iets duidelijk wil maken, zelfs als hij zwijgt.

Natuurlijk was Mourinho tijdens de wedstrijd een paar keer opgestaan. Soms zwaaide hij met zijn rechterarm, om door de muur van geluid, die van de tribunes rolde, een aanwijzing te geven. Maar veel vaker bleven zijn handen in de broekzakken zitten. Bijna nooit een schreeuw of een vloek. 'Dit is even wennen,' mompelde de commentator nog maar eens.

De vlekken in Mourinho's lichtblauwe overhemd, die de tweede helft op zijn borst verschenen, waren geen zweetplekken. Het was

de regen, die met bakken uit de hemel kwam en langzaam in het hemdsboord was gekropen. Mourinho weigerde zijn jas dicht te knopen. Dan maar nat en koud, redeneerde de trainer, die bij

een veilige 4-2 voorsprong voor het eerst zijn zwarte sporthorloge uit de mouw schudde. Nog maar een kwartier te spelen, constateerde Mourinho. Dan kon hij meteen aan de voorbereiding beginnen van de laatste competitiewedstrijd van het seizoen, een week later tegen Siena. Dan pas zou het kampioenschap gepakt gaan worden, was de algemene verwachting, aangezien AS Roma toch wel zou winnen van Cagliari. Met een ander scenario hield eigenlijk niemand rekening. Ook Mourinho niet.

De Portugees veegde tevreden een druppel van zijn neus, waarna er plotseling rumoer

om hem heen ontstond. Eerst waren het de mensen met een radio die begonnen te smoezelen. Daarna de fans op de tribune, totdat plotseling de tussenstand uit Rome op het scorebord verscheen: 0-1 voor Cagliari. Het stond er echt, met grote elektronische letters op het bord dat hoog boven de tweede ring uit torende.

Het stadion ontplofte. *Campione* werd er gezongen, maar er was één iemand die daar niets van wilde weten.

Mourinho weigerde naar het scorebord te kijken, alsof hij als enige in de toekomst kon kijken. Alsof hij als enige wist dat Totti in de volgende negen minuten twee keer voor AS Roma zou scoren, en daarmee de strijd om het kampioenschap van de serie A inderdaad een week zou uitstellen. Alsof Mourinho als enige wist dat hij pas na de wedstrijd tegen Siena alsnog zijn vingers zou gaan kussen om er als winnaar mee te kunnen zwaaien.

Maar heel stiekem, in de veronderstelling dat niemand het kon zien, draaide Mourinho zijn diepbruine pupillen toch nieuwsgierig naar de bovenhoek van zijn ogen. Op het scorebord zag hij de stand in Rome. Zijn blik was maar een halve seconde naar boven gericht. Eén oogopslag, waande hij zich al kampioen van Italië en was de ontmaskering een feit: Mourinho is ook mens, en niet alleen de acteur die iedereen kent. ●

DE PORTUGEES
WIL ALTIJD IETS
DUIDELIJK MAKEN,
ZELFS ALS HIJ
ZWIJGT

